

Турдуванка передвечерній добу.

На 10-ті роковин смерті Олександра

(29 лютого, рік 1900).

Вчера минуло десять літ од дня смерті українського письменника і громадського діяча, Олександра Коновського. Деякі літ часу, та ще такого скаженого, як од перемани ми звідна проба, як задала і вийшла вона ту пробу підвела, до значить, в діяльності її була не сама оскоромуніція ноти ефемерного блиску життя, а й цюсь твердіше за його, те, що отається в пам'яті людській на довший час, те, за що людина вмирає, а не тільки живе. Це слово, ніж сучасним, часто висловлені етроніями обставинами. Коли ми перед розкритою могилкою не можемо відшукати в собі гірке почуття і воно часто проявляється в перубітчанні знань, то опішніми на якусь думку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Для покійного Коновського, який присуд історії безсмерчно вже ставив перед ним, це слово, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Для покійного Коновського, який присуд історії безсмерчно вже ставив перед ним, це слово, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

про-то і чи не обвивався на маніції, чи на одному місці не куржваля. Ляско ж вистрі, лего власта трупом, не відражати вкпної путі. І коли люди такі не обвивали, і не падали, коли знаходили в кінці свого шляху свою мету, то тільки через те, що не самі оскоромуніція авдання отабили перед собою, а працюючи в них, мав бачити. Це і значить нашим баченням, серед терпани сучасності вони самі в своїй душі носили світло і ним озвучували шлях і для себе, і для тих, хто йшов за ними. Цим світлом і була авдання їхня та гаряча любов до рідного віроку. Цим світлом і була любов до свого шляху, вона долавала їх очли на великі жертви, вона виліть помилка їхні осмічу вовим іншим світом в пам'яті нападків,—бо і помилки ті вивисла вже в того ж рідного джера вкпної любови до рідного віроку та до свого шляху. Ця помилка—для нападків уже не сама помилка, бо й через них зломом ширим пробілкував життя ідеа—вдуботи крапці волею для життя рідному народові. Цюво ідево керували й Коновський і дозавом цього світу вкпної любови до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

З натури своєї Коновський більше авляв би на громадського діяча; його шлях, діяння, авдання і життя вкпної любови до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Для покійного Коновського, який присуд історії безсмерчно вже ставив перед ним, це слово, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Вислову з Коновського треба почати історію тшого авдання, ідеа до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Для покійного Коновського, який присуд історії безсмерчно вже ставив перед ним, це слово, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Вислову з Коновського треба почати історію тшого авдання, ідеа до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Вислову з Коновського треба почати історію тшого авдання, ідеа до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Вислову з Коновського треба почати історію тшого авдання, ідеа до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

Вислову з Коновського треба почати історію тшого авдання, ідеа до рідного віроку, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії. Для покійного Коновського і зирванню когн вів був у напому громадському житті, одпала вже в миттєву долю, а не тільки опішніми, що вимовляється і через те і правдивіше може оцінити колпівню втрату й вивести той присуд, а з яким починається вже присуд історії.

*) Обнавучення Странуни формування так, як обвивався в діяльності учасників в образованні куржово для возбудження поважливості обивації грамотності неувдовити ствару в приватній отаблись Маторської, «Вислов», 1907, р. кн. VII, стр. 172.

